

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE

Szerda

191. szám.

Pest, october 25. 1848.

Nem kell táblabíró politika.

A Marczius Tizenötödike politikai hirlap october—decemberi évnegyedre előfizetheti helyben egyedül a Kiadónál, 2 ft. 30 kr. postán mindennap borítékba küldve 3 frt. 30 kr.

Egy hónapos előfizetést csak helyben egyedül a Kiadónál s a hónap első napjától számítva 1 forintjával fogadunk el.

Hirdetések egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyéért 2 kr. pp. fizettek.

Pest october 25.

Nem sok az ujság, hanem azért nem kell gondolni, mintha már a világ aludni ment volna.

Először is jó forrásból tudjuk, hogy a schwarzgelbek Munkácsot visszafoglalták, egy bataillon Hartman lengyel gyalogság minden ellentállás nélkül bement a várba.

Munkács általában véve nem tartatik katonai erősségnek, de ezen elfoglalás az embert végzetlenül hozzonthatja. Egy pár száz nemzetőrség megvédelmezhetné volna, hisszük lesz is vizsgálódás, ha vallyon a kárt nem valakinek kötelesség mulasztása okozta.

Simonics egy pár ezer emberrel Trencsén egyik éjszaki pontjánál valóságosan bejött, s Császa falut megszállotta. A földtérre tekintve, Simonics csapata még eddig a többi osztrák seregektől igen isolaft hadoperatiónak tekinthetik, s hihetőleg czélja az, hogy valahol egy erős pontot elfoglalva, onnan a vidéki tötságot felrevolucionálja.

A honvédelmi bizottmány a kellő intézkedéseket megtette. Tehát ennek is: állunk elébe! A felső vidéki megyék népességei mind eddig a legbecsületesebben viselték magokat, s hogy ezóta az osztrák reactionnak nem sikerült őket elcsábítani, bizony isten nem a Batthyány miniszerium érdeme.

A képviselők közül többen, kikből még az újabb események sem tudták a táblabírótságot kiszusszantani, nagy élelményt találnak abban, ha neki állnak s diplomatiszálják, s az utóbbi kedves herczeg Windischgrätz féle manifestumot anali-

salgatják, ha vallyon szól-e az Magyarországra vagy nem?

Az ilyen tudakos beszédet illy unalmas időkben, mert a mai, midőn az ülés egy félóránál tovább nem tart, éppen a legalkalomszerűbbek.

Nekünk az tetszik legjobban, hogy Ferdinand az új királyi histórt kedves Windischgrätzinek nevesi. Köszönet neki érte, mert legalább népünk azonnal tudni fogja, minő fia lehető herczegsége.

Szokatva vagyunk rá: kedves Bátor Jellachich, kedves gróf Latour, kedves Lamberg, kedves Hurbán, kedves Urbán, kedves Milfsit.

Szóval mindazok, kik ő olaszai felségének kedves emberei, egyenkét elárulják a hazát, a szabadságot.

Bezzeg nem kapnak illyen szerelmes leveleket, azok a haza leghivelebb fia. — Hallotta azt valaki, kedves Kossuth, kedves Nyári Pál, kedves Madarász Laci, kedves Csernátoni, Kopogó, Pediglen, Nagy Gedeon.

Denique jó magyar közmondás az, a millyen a gazda, olyan a cselédje. —

Pest oct. 25.

Nyilvános harcz és háborúban állunk.

A harcz egy nyilvános shakk parti, mellyet mind a két fél jól lát, legfeljebb a titkos intertiók vannak elrejtve.

Az ellenség jól tudja, hol vannak a mi leggyenkebb oldalaink, s midőn mi a közönséget egy pontra figyelmeztetjük, nem teszünk azzal úgy, mint a nagyidal cigányok, midőn elárulták, hogy puskaporuk kifogyott.

Nekünk legföltettebb kincsünk Budapest, mert ennek elvesztése után ami még történhetnék, csak utójátéka volna az ország elvesztése szomorú drámájának.

A municipalisták ugyan nagyban szerelmesek az illetén kitételekben. Pest nem Magyarország, de a történet mást bizonyít, Pest csak ugy Magyarország, mint Páris Franciaország, Varsó Lengyelország.

Nekünk a mink van, az mind Pesten van. A többi csak egy vezérlet, erő s támaszték nélküli derék becsületes nép, de melly a főváros elvesztése után csak egy kétségbeesett harczot folytatna az ellenséggel.

Menjen valaki végig a Duna parton, s forduljon be a többi között a fegyvergyárba.

És tegyük szívünkre kezünket, smondjuk meg,

mit tennénk, ha a gyárt elvesztenők, ha azon védelmi eszközök, mellyek onnan kikerülnek, ellenünk használandó támadó fegyverre változnának.

Nézzük meg hadszertárainkat. Mit tennénk, ha ezeket tőlünk elvonnák.

Hol van Pesten kívül illesmi az országban?

Azért nekünk teljes erőnk megfeszítésére van szükségünk, hogy a fővárost veszély ne fenyegetse.

Féltett kincsünk ez. Sőt egyedül kincsünk. De azért ne gondolja senki sem, hogy mi ezalatt azt is akarnánk érteni, hogy Budapest jelenleg veszélyeztetve volna.

Erről szó sincs. Az ellenség, ha folytonos győzelemmel haladna is előre, itt a város környékén erős hadunkat, s legalább százötvenezernyi felkelő népet találna áttörhetlen akadályul.

Fegyvergyárunk erősen működik. A gőz-gép felállítva, már többször megindított.

Még nincs készen egészen, de a ki a rögtönzött sietséggel készült institutumot meg fogja nézni, bámulni fogja a roppant gyorsaságot, mellyel az felépítetett, felszereltetett.

A pompás és nagyszerű gépek mind Manchesterből hozattak.

Szem mérték szerént e pillanatban dolgozik ott vagy hat hét száz ember. Földszinten van a gőz gép, melly hat egy más melletti kátlanból kap erőt, továbbá a kovács és lakatos osztályok. Az első emeleten száz meg száz kezek ráspolyoznak, a második emeletben a puskák ágyak készítőinek, s a felszerelőknak van hagyva.

E pillanatban új csöveket még nem csinálnak, de ez nem hátramaradás, mert ha a gépek teljesen is felállítva volnának, még csövekre nincs szükség. Ott van a pár hét előtt feltalált 20 ezer darab eső, s ott vannak a temérdek reperálni való fegyverek. —

Azonban e hét végén már új csövek is fognak készülni.

Az intézet teremtője Fair, e hazától a legkomolyabb hálát érdemli meg, s ha valaki, bizonyosan őt kell a győzelem után, mint nemzethez illik, gazdagon megjutalmazni.

A ki tulzottnak hiszi beszédünket, sziveskedjék a gyárba kimenni, s mi saját tapasztalásunk után ígérhetjük, hogy a látogatók a gyárban egy órai tiszta hazafiai örömet fognak érezni.

Köztársasági Levelek.

I.

Pápa october 22.

A republicanus párt könnyebben czélt nem érhetne soha, mint jelenleg nálunk, magyaroknál.

Est igen köszönjük az ördögök műhelyének, a magas cs. kir. camarillának. Ez megtett mindent, a mi csak tőle telhetett, hogy a királyimádó magyar nép kijózanodjék monarchico aristocraticai mámorából.

Az a magyar nép, mellyről néhány hónappal ezelőtt azt irtam egy barátomhoz, hogy hazánkban mostani körülményeink közt minden republicai mozgalom vétkes törekvés; az a magyar nép mondja, önmaga rájött azon tudós gondolatra, miszerint a király nem mindenkor az, minnek lennie kellene, és hogy jó volna az illy király féltével tágabb viszonyban lenni.

Örüljetez magyar democraták, kedves barátaim! nem kellett e népnek több, mint egy gyalázatos királyi esküszegés; egy zsvány csordának nyakunkra hűldése.

És most rendén vagyunk!

Az a magyar nép, melly a könnyen nyert szabadságot eleve úgy szólván föl sem fogta; sőt elámulva, amolyan reactionarius féle egyénektől, azt vétkes adománynak tartotta; áthatva később a szabadság szellemétől, most midőn szabadsága veszélyeztetve, féltékenyen örökdi nyert jogai fölött, s a császártól, királytól elkezdve, a camarilla legutósó darabjáig, mind úgy tekint, mint ellenségeit legszentebb, sajátjának, — szabadságának, s az illyenekkel, tudjátok, mint szokott bánni.

Sokan még ma is azon véleményben vannak, hogy a kít néhány hóval ezelőtt oly epedve vártunk a budai várba, most is szívesen elfogadnók? Az illy hitűek nagyon csalódnak.

Mi keréken kimondjuk, hogy a magyar nép ezen néhány hónap után tökéletes republicai érzelmű.

A ki ebben kételkedik, bátran odautasítom, hogy lépjen a nép közé, keresse föl külön osztályait tömegben, vagy személyenként.

Am de a ki a nép közé lép, annak becsületes lélekkel, tiszta jellemmel, egyenes szívvvel kell ezt tennie. Következésképpen ezekről kell meggyőződnie, hogy a legtermészetszerűbb, legjogosabb kormányforma a democratico-republica.

2-or Hogy az isten minden embert egyenlőnek teremtett, minden érdem nélkül. Az érdemét mindenki maga tartozik szerezni.

3-or Hogy annak, ki a népek ezrein kormánykodni akar, legérdemesebb, legnagyobb férfúnak kell lenni, ezt kívánja a józan okosság; hanem az, bábbá vált! s vagy ő a népnek boldondja, vagy a népek az ővéi, a mi polgári bűn.

Illy meggyőződéssel lépjen bár ki a nép közé, ellenkezővel csak egy nép ámitó léphet föl, tegye elébe a republica lényegét, s kérdezze a legbutább embert: kell e időnkint választandó köztársasági elnök, kiben a népek bizalma központosan, kinek érdeke a népekével egy és ugyanaz; vagy kell-e örökös király, ki születésénél fogva népellenes; kít, légyen becsületes, vagy

gazember, legfőlebb szépen megkérni, de pokolba verni nem lehet? meg fog győződni azon állításomról, miszerint a magyar nép tökéletes, republicai érzelmű.

És most királyt hozni nyakára, nem volna más, mint előlni legszentebb érzelmeit, s oda vezetni vissza a királyi faképhez, mellynek imadásától elvonnicsak egy ujja teremtettemzedékek sikerült volna és a mitől most olly szépen az összevesszett dynastiának ön gonoszsga következtében önkényteláll.

De ugyan kít is választhatnánk mi most királynak? vagy talán maradunk a régi mellett?

Kérem legyünk okosak. 5. Ferdinandban soha sem volt legkisebb vonás is, mi egy kormányzóban megkívántatik. 5. Ferdinand annyira megfélekedezett magáról, vevén maga mellé néhány ezer katonát, fegyverek között vonul át hű népein — jele, hogy furdalja a lelkiismeret. 5. Ferdinand mindenkinek szavát megértette, csak a magyarét nem, rólunk nem is akart tudni! miértünk egy tollvonást sem tett; holott egy határozott tollvonással lefegyverezhette volna ellenségünket. 5. Ferdinand tagja az ördögök műhelyének, hol a hű népek számára vasvesszőket, rablánczokat, vasigazsegeket készítenek. 5. Ferdinandot ezer meg ezer félekép bolonddá tették a reactionariusok, mikor egy becsületes magyar ember előtt, pedig el volt zárva ajtója. És mi illyent türjünk nyakunkon? mi abban bízunk csak egy perczig, ki olly ünepélyes esküvéseket képes volt megszegni, ennek adjuk véres verejtékünknek 3 milliót évenként, holott semmi hasznát sem veszünk? de sőt neki köszönjük szabadságunk megtámadtatását, falvaink porráégetését: sok édes szülőnek, testvérnek, fiának könnyelt szeretteik után, földönfutó családapáknak kimondhatatlan szenvedelmét, midőn övéit éhen, szomjan kénytelen szemlélni? Nem! az nem lehet, hogy a magyar nagylelkű, vagy inkább gyáva legyen, és ne merje férfiasan kimondani gonosz dynastiájára a peresatot.

Vagy kít válasszunk 5. Ferdinand helyett? talán Sofia fiát? Brr! csillapodjál haragom méltó nagysága! azt jutalmazzam én meg bizalmam legékeesebb babérával, ki hidegvérrel nézte gyilkos szülőjét, midőn ez apámat, anyámat kivégezte? avagy nem tanulhattak meg a hűtelen Istvánon, hogy a vér vizzé nem válik.

Valóban megérdemlenénk, hogy Europa ujjal mutasson reánk, ha a volt dynastiának bár melylyik tagját is megszívelők keblünkben.

Bécsben egy becsületes képviselő azt indítványozá, hogy a dynastia esoréstul móréstul együtt száműzessék. És mi meg arról gondolkozunk, mellyiket jutalmazzuk meg a gatszágért? mentse Isten! a magyar így nem aljasullhat el! bizom férfiaságában nemzetemnek, hogy nem is fog elaljasulni annyira, hogy bünt jutalmazzon: hanem kezét fogva Bécseszel, a hűtelen dynastián kiad, melly bennünket elleneinknek adott el.

Igy tehát elmondhatjuk a lelkes Petőfivel: „Nincs szeretett király!” s ha lehet nem is lesz: mert a réginiel sem maradhatunk, valami idegen, érdemetlen herczegcsének sem adhatjuk magunkat; becsületes magyar pedig szégyenlené

magát azon a néven nevezetelni, mellyen 5. Ferdinandot hívtak.

És más nincs is hátra, mint komolyan oda munkálni, hogy a Francia köztársaság mellé teremthessünk rövid időn egy magyar, egy nagy német, egy olasz, s több köztársaságokat, mellyek Európát földi mennyországgá varázsolják; mert lesz szabadság, egyenlőség, testvériség, és állandó béke.

Isten önnel szerkesztő! a viszonzításig.

Tomor Ferencz.

Főhadiszállás Győrött oct. 21. 1848.

Barátom Bertl!

Nesze pár sornyi tudósítás tábori utunkról. Nem kétlem, szívesen veended, már csak azért is, mert magából a forrásból kapod.

Ez nagy foutosságú utazás. Talán nem hibázok, ha mondom: mikép kis seregünk, mellyet a főltáborba vezet Kossuth, elhatározó súly hazánk sorsa mérlegébe.

És ha van az egekben a népszabadságnak istene, — annak igazságosnak kell lenni, — s mert igazságos, kell, hogy e súly terhe alatt az igaz ügyért küzdő elárult magyar nép győzelme, szabadsága virágozzék fel.

Ha a nép árulók, hítszegők ellen önvédelmére kél fel — győzhetetlen. Hogy legyőzetett volna, nincs példa rá a népek történetében.

Kossuth szavaiban varázs erő van, melly a háromszáz éves szolgaság alatt eltompult lelkek legbensőbb redőit járja meg — s tett erőre kelti fel. —

De nem vala szükség szavainak varázsára, — a pusztá hirre, hogy ő jő, utunkba rohant mindennütt a nép, az ő Dunának partjain, üdvözlötével — áldásával, esküjeivel, — hogy kész őt a haza megváltóját, miként a nép nevezé, a harcza, a magyar nép, az ő szabadságának harczába.

A lelkesedést, mellyet azon ponttól kezdve, hol Budapest ezreinek lelket emelő bucsú éljenzaja elhangzott — minden lépten, egész ideig, isten áldásaként várt reánk üdvözlőleg — s maradt el utánunk áldólag törekvéseinket, — e lelkesedést látni kell — a ki látja, az elragadtatás könnyeire fakad — de leírni nem lehet.

Hazudtak, a kik mondogatták, hogy a magyar nép nem érett meg a szabadságra.

Népünkben van akarat és elhatározottság élni szabadon, függetlenül — dicsően, van elszántság küzdeni, elvértetni egyáltalán ha kell, ez életért. —

A miért a nép olly örömmel adja oda egy felhívásra vérét, életét — ismernie kell a népnek e kincsét — éreznie kell annak hiányát. —

Ismétlem, hazudik, a ki mondja, hogy a magyar nép nincs megérve a szabadságra.

A magyar nép nem tudna élni többé járomban — bizonyítja a harcra készsége, elszántsága — vidámsága, tánczban, dalokban nyilatkozó öröme, mellyel a halálnak megy elibe, miként, ha meggyőződve volna, hogy az igazért küzdökét a szabadság istene védi — s nem lehet, hogy elveszenek. —

Győzelemmel nézetek elibe testvérek.

Bizton ígérhetem ezt nektek.

Ha láthatátok e lelkesedést egész nagyszerűségében, miként látjuk mi — meggyőződhetek, miként meg vagyunk mi győződve — hogy a magyarban annyi készség, annyi elhatározottság, annyi tett erő van hazája megvédésére, melly nem egy nyomorult Jellacsich féle rabló csordát szétverni, — nem a camarillaördögi hálait szétlenni, — de magát a roskadozó eget képes volna rogyásában feltartóztatni.

Itt vagyunk Győrött.

A szép kis város egész népessége és fegyveres ereje a kikötőnél várt roánk.

Vezérünk nem ültetett kocsjába a néptolongsámiatt — gyalog mentünk szállásunkig — virágkoszorú sátor között.

És meghúzattanak a város minden herangjai, miként ha a megérkezett vendég üdvösséget hozott volna a nép ezreinek. Pedig vöráldozatra hívá fel a népet.

A harangok ünneplés zúgása, végtelen éljenek zaja — ágyú dörgés, — és tábori zenéből egy-olvasd harmonia kíséretében értünk a püspöki lakba.

Azon lakba, mellyből pár hét előtt Jellacsich kékötözött a magyar koronával.

Kossuth Lajos vezérünk szólott a néphez.

A nép majd elnémulva sirt, — majd ünneplés mély hangon esküt rebotgat, majd ismét éljen zaja tört ki a beszéd alatt.

És megérthető volt e zajból, miként száműzve lesz a kegyelem onnan, hová e nép viendi fegyveres karát.

És e népet Kossuth vezérlendi, — ki előtt a nép tömegestül térdre hul, s megváltójának nevez. —

Mondám, hogy készség és tetterő van népünkben. —

Tehát holnapután 12,000-rel indulandunk ki Győről.

Kérditek, hol vettük ezen erőt akkor, midőn hat felé van táborunk?

Mondom, hogy vezérünk szavai varázs hatalommal hatnak, — mellynek nem lehet ellentállani. —

Budapestről kihozott seregünk, Vácson, Esztergomon, Komáromon keresztül nőtt, miként a hó fűrtetog.

Agg, ifju, gyermek, mind jönni akar — mi csak a nélkülözhető fegyveres erőt hoztuk el.

Komáromból, e szűz várból, mellynek roppant sáncozalt még nem fertőztették meg ellenségnek nyomai, 3000 tökéletesen felfegyverzett és begyakorolt magyar vitézt hoztuk el. — 3000 kaszás, dzsidás s baltás magyar pedig utánunk jö.

Tökéletesen felfegyverzett és felszerelt, s begyakorolt vitézünk eddig 6000 van. A másik 6000 szinte jól felfegyverzett, de kevésbé gyakorlott nemzetőr. — Ezenkívül 22 felszerelt ágyú.

Mennyi lesz, mikorra a táborba érünk, azt nem tudom, de annyit tudok, hogy elég lesz arra, miszerint szétzúszuk ellenségünket, szövelkezett legyen bár a poklok minden hadával.

Bécs alatt — vagyis Austriában jól ég a pipa — Görgei rá rá gyújtogat a városokra.

Perczel Kanizsánál Theodorovics táborát verteszté. —

Elég az hozzá — hogy ha visszajövünk, ti a komáromi vár nyugoti oldalára Kossuth szobrát tegyétek oda, hogy legyen társa az északi vársarkon álló Isten anyjának — ez a töröknek mutat fűgét — vezérünk az absolutistikus tendenciájú árulók és hitszegők nyomorult tömegének mutatja a másik fűgét, — mellyen irva lesz: hogy magyart az Isten nem szolgálásra, de uralkodásra teremte.

A főtáborból többet. Isten veled

Rákóczi.

Mákvirágok,

— A császárnak utolsó megszökése utáni napokban a bécsi éber nép kezére egy — ösmertelen helyre szánt s hatalmasan leszegzett láda került, melly roppant tömeg kíséretében az aula felé indítottatott.

„Aber Herr Schwager“ — kérdé egy barricade képu, csak most érkezett a közellevő fegyveres örök egyikét — ugyan mi van abban a ládában? „Der Ferdl is drin“ — lön a rövid válasz — hát nem látja ön, hogy mennyire vernagelt.

— Magány hiteles tudósításaiak szerint mióta a császár Olmützben van, a verebek s több más szárnyasok is a városból és környékéből tökéletesen eltűntek. A szántóföldek birtokosi — kik a kártékony madarak elűrésére semmiféle higondolható vázokat és madárijesztőket kíséretlenül nem hagytak — e váratlan támenényt annál kevésbé képesek kimagyarázni, mert az elrémült madarak helyét, eddig a városban és tájékon soha észre nem vett mérges kigyók, vipera fajok, halált szagláló hyanak, sok faju rókák, kibiczek és csibék foglalták el, a szamaraknak mindenféle képviselhető nemeivel együtt.

— Ugyan azon hiteles forrásból értesítettünk, hogy az olmüzi lelkészek a keresztény vallásnak egy fő dogmáját kezdik categorice tagadni, s híveiknek igen ok- és következtetés teljes praedicationokat tartanak azon thema felett, hogy Isten az embert nem a maga képére teremtette. Tudósítónk szerint e keresztényellenes tan a császárnak oda érkezése óta kezd hirdettetni.

— Vízsegrad körül — mint tudva van a vidék felségesen szép; azt hallottuk, hogy Ausztriának hatalmas császára nagyon vágyik lakását e tájon, s különösen az Esztergomnál valamivel erőbb eső szamarhegyen felütni, sohase fárassza magát oly messzire, menjen fel az első legközelebbi dombra, s mindjárt szamarhegyen van.

— Ezen hegyből notabene szobrokra való követ szoktak vágni, jelesen az esztergomi templom szentjei mind a szamarhegyből kerültek ki, s ha jól vagyunk értesülve, István fő és orczherceg emlékszobra is innen fog származni.

— Azt beszélük, hogy Ferdinand der gütige pár hetek óta a lelkek vándorlásának tanát tette studiumává s a metempsichosisban hiszen, mellynek támogatására annyival meggyőzőbb okokat használ, mert világosan emlékezik, hogy Isten kegyelméből habzburgi álarca előtt, egy lajhar bőrében rejtődött, s ebből roppant lomhaságának büntetéseül küldetett jelen apostoli felségi alakjába. Világosabb perczeiben még azt is látni véli, hogy mestani porhüvelyének összeomlása után, hallhatlan lelke egy sűldisznóba költözend, mint melly jelen állásából, a tökéletesedés tetőjéhez egy fokkal közelebb áll.

— Folyó hó első napjaiban, Fejérvár közében egy katonai becsület veszett el. Kinézése arra mutat, hogy nagyon elhasználtatott, mert igen kopott; színe schwarczgelb; benne semmi sem volt, kivéve egy csomo Jellacsics pénz: (mellyet a becsületes megtaláló, a talált vagyonnak visszaszolgáltatás esetére kéri meg tartani) az egész portéka pedig kutyabőrbe van kötve s hihetőleg egy rakás szemét és gaz köst veszett el.

— Azt halljuk, hogy a kőszegi nők azért féltek leginkább a borvátoktól, mert előre hallák, hogy a szárnyas házi állatokban, különösen a libák közt nagy pusztítást szoktak véghez vinni.

— A nádor lefejeztetett!!! a ki nem hiszi, menjen és nézze meg a nádorgözhajtót, s annak órránál látni fogja a fej nélküli törzsöt. Ez ugyan most még csak szobron történt, de később az élő állaton is megtétehetik ez experimentum, ha csak a gondviselés valamely magosabbra nem szánta az illetőt.

— A Posonyi színház előfüggönyen e szavak állanak: Moriamur pro rege noströ! ez most a leggyalázóbb jelszó, melly csak lehetséges, azonban másfelől legigazabb is, mert a királyért halunk.

El el, azon felirattal pozsoniak és tegyék pro patriá a rege helyett.

— Némelly ösmertőink igen örvendettek, midőn meghallák, hogy Jellacsich Ferdinand telyeshatalmu képviselője lön; mert — mondák ök — ha Napoleon vitézségű volna is, Ferdinand képét viselve még is matt lenne, mert az azon kép, mellyet egy vak megtapogatván, felkiálta, hogy: „Fi donci! mais c'est une mauvaise plaisanterie!“

— Egyik közelebbi számban elő fogom adni azon roppant kalandokat, melyeken a Jellachich táborában — hová mint schwarze gelb mentem — átvergődtem, jelesen, mint küldtettem Jellachich-tól, mint postillon d' amour Sofiához s mit láttam és hallottam a császári udvarban.

Csernátoni.

Ferenczi Mihály határőr hadnagyának, Urbán rabló csordájában.

Ápril és Májusban, midőn a közszabadság elleni celszövény oláh gaz köpenybe még nem burkolódzott, s később midőn Jellachich után már Urbán is gonosz eszközkint föllépett — az események s ezreded istentelen céljairól földerítve ismételve kértél: hadd el az oláh határőrséget, s mint kiképzett katona és becsületes magyar, szolgálj az igaz ügynek, légy honvéd.

Nem lettél honvéd, — nem válaszoltál egyszer is, — s mint hallom — Urbán szabadságot és nemzetünket gyilkoló csordájában vagy. Te, kit nem fanatizáltak, mert oláh nem vagy, — te, kit elámitani sem lehetett, mert eszed is van s tudod, mért vi most nemzetünk s Europa — számszorta bűnösebb vagy bármelyik oláh határőrnél.

Gazember vagy! Átok rád tölem s minden becsületes magyartól! A szabadságért vívók, első golyója téged találjon!

Vérem többé nem vagy.

Átkom ismételve rajtad!

Ferenczi László.

Nyilatkozat.

Ugy esett értésemre, hogy Urbán a gyalázatos gaz bujtojgatsáiról ösmertes Naszódai alezredes fejére díjt tűzött, mégpedig annak, ki élve Naszódra visszén 40, ki halva 20 aranyat — de minthogy Urbán magához hasonló szűkkeblű vállalkozóra, ki ezen merényletet elpróbálta volna, nem talál, s én még szabadon élek a nép között, polgári kötelességemnek tartom nyilvánítani, hogy annak, ki Urbánt, mint a hazának, s a haza szabadságának, függetlenségének nyílt ellenségét, a camarillának bérelt czinkosát leszurja, a mellett, hogy a haza iránti tartozó kötelesség teljesítésé-

ből eredő érzetet teljes mértékben élvezendi, kap tölem 100 azazegyszáz darab aranyat, vagy helyette Kővárvidékben kebelezett Remete helységében egy jó új épülettel ellátott szép telket — egy paripát, és egy kardot — ki pedig őt élve szolgáltatandja valamelyik törvény hatóság kezeibe — köteles a díjból 5 darab aranyat a végre hajtó hóhérnak ajándékozni. Zilah october 18. 1848.

Buda Sándor,
képviselő.

A nemzeti kalendárium ügyében.

Kár volt Pediglen urnak Trattner-Károlyi urat a még most is nemzeti kalendáriumában létező schlendrianismus miatt megtámadni. Mert, mit tehet ő róla, ha a betűszedő mintegy 25 év előtt a sok elegans predicatumokat kiszedte?

Ezen lelkemadta predicatumok neki ugyan tényleg aranyat hajtottak be; de ezeken ő inkább egekig tornyosuló házat emeltetett, mintsem kalendáriumán csak egy fillérbe kerülő változást tett volna annyi évek alatt. Ő ezen sallangos predicatumokba annyira szerelmes, hogy ezeket — legyen bár minden hónapban martius 15-ke, senki kedvéért ki nem hagyja.

Azért szidja éppen Károlyi ur naponta a martius 15-ét, mivel ez azon szép predicatumok, kiváltságoknak, melyekben ő tekintetessége igenis busásan részesült, halálos ellensége.

Károlyi ur zászlóira bizonyosan azért festette a Borura derű-t, mivel a marcius 15-től változások sehogysem férhetvén fejébe, azt véli: hogy ismét az áldott régi schlendrián világ — az az, Borura derű fog bekövetkezni. Csakhogy ő teins urasága csalódik: mert semel facta infecta fieri nequeunt.

Ne szidja édes teins nemzetes és vitézlő Károlyi ur a marcius 15-ét. Lám ez testvérifog akar osztozni mindenben. Azon tanok szerint melyeket a marcius 15-e hirdet, ön is megkíméltetik attól a roppant fáradtságos munkától, a napontai több és több pénzfelvasástól.

Köszönje, hogy az egyedáruasságot kiintótték kezéből; mert higye el, ha ez nem történik, ön nehezen látja mennyeknek országát, ha lutheranus léttére még egyszerűanyai papista vagy kálvinista imakönyveket nyomtat is.

Egyébiránt kár volt Pediglen urnak a táblabírói politikumot jó falat csontjától megfosztani akarni. Higye ön, elriasztásával szerecsent mósott.

Predicálhat ön torok szakadtig, ezen czime-

ken hizott jó urak, tudván, hogy Károlyi ur engesztelhetlen ellensége, a martius 15-kének, ezental is megveszik a nemzeti kalendáriumot, s gazdagítják vele roppant családi könyvtárukat, mely a Peleskei notárius, Zöld Marczli, Tündér szép Ilona, s mintegy 25 nemzeti kalendáriummal áll. Ezen jó hazafiak ugyan a Marczius Tizenötödike helyett mindig a nemzeti kalendáriumot olvassák.

Hogyha mégis Károlyi urnak valahogy, valami módon sok 1849-ik évi nemzeti kalendárium maradjon meg, — mert az a Bucsanuski Alajos igen korszerű, csinos, olcsó képes naptárakat nyújtott a közönség kezébe; — javasoljuk neki, hogy a fölmaradt példányokat küldje Chinába, ott a turoárusok köszönettel fogadják.

Igenis.

H I R D E T É S E K.

Jelentés

a tüdővész gyógyításáról.

Éppen most került ki sajtó alól illy című iratom: Jelentés a tüdővész műszerlegi gyógyításáról; melynek példányai ingyen kiosztódnak általam délutáni 1 órától 3-ig Pesten; belváros: kecskeméti utca; 503-dik számú házba; földszint; a Seminárium irányában. Katona József, mérnök.

Magyar központi vasút.

Naponkinti indulások 1848-dik october 1-sőjétől fogva további rendelkezésig.

A t. cz. társaság kérésnek, szíveskedjenek legalább egy negyed órával az elindulás előtt a pályaudvarában megjelenni.

Pestről Szolnok felé személyvonat	reggel 7 óra
" " " " " " " "	személyvonat délut. 1 óra.
Szolnokról Pestre.	
" " " " " " " "	Személyvonat reggel 7 óra
" " " " " " " "	15 perczkor.
" " " " " " " "	Személyvonat délután 1 óra
" " " " " " " "	15 perczkor.
Pestről Vácra felé	reggel 7 óra 30 percz.
" " " " " " " "	délután 3 óra
Váczról Pestre felé	reggel 9 óra
" " " " " " " "	délután 5 "

A magyar központi vasút igazgatósága által.

Megjelenik e lap MINDEN ESTE. Előfizethetni e lapra Pesten a Lukács László nyomdájában (Országuton Kunewalder-házban). — A vidéken a postahivataloknál. EGYES SZÁM ára 3 kr. pp.

Felelős szerkesztő Pálfi Albert. — Nyomtatja és kiadja Lukács László. Országut, Kunewalder-ház.